

President Thomas S. Monson

Tacksamhetens gudomliga gåva

Ett tacksamt hjärta får vi ... genom att uttrycka vår tacksamhet till vår himmelske Fader för hans välsignelser och till människor omkring oss för allt de berikar vårt liv med.

Det har varit en underbar session. När jag kallades som kyrkans president sade jag: "Jag ger mig själv ett uppdrag. Jag ska vara rådgivaren som har hand om Tabernakelkören." Jag är mycket stolt över min kör!

Min mor sade en gång till mig: "Tommy, jag är mycket stolt över allt du gjort. Men jag vill säga dig en sak. Du borde ha hållit dig till pianot."

Så jag satte mig ner vid pianot och spelade en låt för henne: "Nu vi går, [nu vi går] med paket i famn."¹ Sedan kysste jag henne på pannan och hon kramade om mig.

Jag tänker på henne. Jag tänker på min far. Jag tänker på alla generalauktoriteter som har påverkat mig i mitt liv, på andra, bland annat änkorna jag besökt — alla 85 stycken — och haft med mig en kyckling till spisen eller lite pengar till börsen.

Jag besökte en änka sent en kväll. Det var midnatt. Jag gick till ålderdomshemmet och receptionisten sade: "Hon sover säkert, men hon bad mig väcka henne för hon var säker på att du skulle komma."

Jag tog hennes hand i min. Hon sade mitt namn. Hon var klarvaken. Hon tryckte min hand mot läpparna och sade: "Jag visste att du skulle komma." Hur skulle jag ha kunnat hålla mig därifrån?

Vacker musik berör vid mig på det sättet.

Mina älskade bröder och systrar, vi har hört inspirerade budskap om sanning, hopp och kärlek. Våra tankar har vänts till den som sonade våra synder, som visade oss hur vi ska leva, hur vi ska be, och som genom sina egna handlingar visade på tjänandets välsignelser, ja, vår Herre och Frälsare Jesus Kristus.

I Lukasevangeliet kapitel sjutton läser vi om honom:

"På sin färd till Jerusalem tog Jesus vägen genom Samarien och Galileen.

När han var på väg in i en by, kom tio spetälska män emot honom. De stannade på avstånd

och ropade: 'Jesus, Mästare, förbarma dig över oss!'

Då han fick se dem, sade han: 'Gå och visa er för prästerna.' Och medan de var på väg dit, blev de rena.

Och när en av dem såg att han hade blivit botad, vände han tillbaka och prisade Gud med hög röst och föll ner för Jesu fötter och tackade honom. Och han var samarit.

Jesus frågade honom: 'Blev inte alla tio rena? Var är de nio?'

Har verkligen ingen vänt tillbaka för att prisade Gud utom den här främlingen?'

Och han sade till honom: 'Stig upp och gå! Din tro har frälst dig.'²

Genom gudomligt ingripande besparades de som hade spetälska en grym, långsam död och fick en chans till ett nytt liv. Tacksamheten som visades av den enda välsignades av Mästaren, otacksamheten som visades av de nio var en besvikelse.

Mina bröder och systrar, kommer vi ihåg att tacka för de välsignelser vi får? Uppriktiga tack hjälper oss inte bara att se våra välsignelser, utan öppnar också himlens dörrar och hjälper oss känna Guds kärlek.

Min älskade vän president Gordon B. Hinckley sade: "När du vandrar i tacksamhet vandrar du inte i arrogans eller egenkärlek, med dig själv i centrum. Du vandrar med en anda av tacksägelse som är klädsam och som välsignar ditt liv."³

I Matteusevangeliet finner vi en annan berättelse om tacksamhet, den här gången uttryckt av Frälsaren. Medan han färdades i vildmarken i tre dagar följde mer än 4 000 människor honom och färdades med honom. Han kände medlidande med dem, för de hade inte ätit på dessa tre hela dagar. Men hans lärjungar frågade: "Var skall vi här i ödemarken få så mycket bröd, att vi kan mätta så många?" Liksom många av oss såg lärjungarna bara det som saknades.

"Jesus sade till dem: 'Hur många bröd har ni?' [Lärjungarna] svarade: 'Sju bröd och några små fiskar.'

Då befalldes [Jesus] folket att slå sig ner på marken.

Och han tog de sju bröden och fiskarna, *tackade Gud*, bröt bröden och gav dem åt lärjungarna, och lärjungarna gav åt folket.”

Märk att Frälsaren tackade för det de hade — och ett under skedde. ”Alla åt och blev mätta, och man plockade upp de överblivna styckena, sju korgar fulla.”⁴

Vi har alla upplevt tillfällen när vi koncentrerat oss på det vi saknar i stället för på våra välsignelser. Den grekiske filosofen Epiktetos sade: ”Den man är vis som inte sörjer över det han inte har, utan gläds åt det han har.”⁵

Tacksamhet är en gudomlig princip. Herren förkunnade i en uppenbarelse till profeten Joseph Smith:

”Du skall tacka herren din Gud för allting ...

Och i intet förtörnar människan Gud, eller mot ingen är hans vrede upptänd, utom mot dem som inte erkänner hans hand i allt.”⁶

I Mormons bok uppmanas vi att ”dagligen leva i tacksägelse för den stora barmhärtighet och de många välsignelser som Gud skänker oss.”⁷

Oavsett omständigheter har vi alla mycket att vara tacksamma för om vi bara stannar upp och begrundar våra välsignelser.

Det här är en härlig tid att vara på jorden! Det finns mycket som är fel i världen i dag, men det finns också mycket som är rätt och gott. Det finns äktenskap som håller, föräldrar som älskar sina barn och uppoffrar för

dem, vänner som bryr sig om oss och hjälper oss, lärare som undervisar. Vårt liv välsignas på väldigt många sätt.

Vi kan lyfta både oss själva och andra när vi vägrar att bli kvar i den negativa tankens värld och i stället odlar en tacksam inställning i vårt hjärta. Om otacksamhet är en av de värsta synderna så är tacksamhet en av de ädlaste dygderna. Någon har sagt att ”tacksamhet är inte bara den största av dygder, utan upphovet till alla andra.”⁸

Hur kan vi odla en anda av tacksamhet i hjärtat? President Joseph F. Smith, kyrkans sjätte president, gav ett svar. Han sade: ”Den tacksamma människan ser så mycket i världen att vara tacksam för, och för henne uppväger det goda det onda. Kärleken övervinner avund och ljuset driver bort mörkret ur hennes liv.” Han fortsatte: ”Stolthet förstör vår tacksamhet och ersätter den med själviskhet. Vi känner oss lyckligare i närvaro av en tacksam och kärleksfull själ och vi borde omsorgsfullt odla, genom ett liv i bön, tacksamhet mot Gud och mot människor!”⁹

President Smith säger till oss att ett liv i bön är nyckeln till att äga tacksamhet.

Gör materiella ägodelar oss lyckliga och tacksamma? Kanske tillfälligtvis. Men det som ger djup och varaktig lycka och tacksamhet är sådant som inte kan köpas för pengar: våra familjer, evangeliet, goda vänner, vår hälsa, vår förmåga, den kärlek vi får från människor omkring oss. Tyvärr tar vi ofta mycket av detta för givet.

Den engelske författaren Aldous Huxley skrev: ”De flesta människor har en nästan obegränsad förmåga att ta saker och ting för givna.”¹⁰

Vi tar ofta för givna just de människor som allra mest förtjänar vår tacksamhet. Låt oss inte vänta tills det är

för sent att uttrycka den tacksamheten. En kvinna talade om nära och kära hon förlorat och uttryckte sin sorg så här: "Jag minns de lyckliga dagarna och önskar ofta att jag i de dödas öron kunde säga de ord av tacksamhet de förtjänade i livet men så sällan fick höra."¹¹

Förlusten av nära och kära framkallar ofta ångerkänslor i hjärtat. Låt oss minimera de känslorna så mycket som möjligt genom att ofta uttrycka vår kärlek och tacksamhet till dem. Vi vet aldrig hur snart det kan vara för sent.

Ett tacksamt hjärta får vi således genom att uttrycka vår tacksamhet till vår himmelske Fader för hans välsignelser och till människor omkring oss för allt de berikar vårt liv med. Det kräver medveten ansträngning — åtminstone tills vi verkligen lärt oss och odlat en känsla av tacksamhet. Ofta känner vi oss tacksamma och *tänker* uttrycka vår tacksamhet men glömmer det, eller det blir bara inte av. Någon har sagt: "Att känna tacksamhet men inte ge uttryck för den är som att slå in en present och inte ge bort den."¹²

När vi möter utmaningar och problem i livet är det ofta svårt att

fokusera på våra välsignelser. Men om vi gräver djupt nog och ser efter tillräckligt noga, så kan vi kanske känna och inse hur mycket vi faktiskt fått.

Jag vill berätta om en familj som lyckades finna välsignelser mitt under svåra prövningar. Det är en berättelse som jag läste för många år sedan och har sparat på grund av budskapet den ger. Den skrevs av Gordon Green och trycktes i en amerikansk tidskrift för över 50 år sedan.

Gordon berättar att han växte upp på en gård i Kanada, där han och hans syskon måste skynda sig hem från skolan medan de andra barnen spelade boll och gick och badade. Deras far hade emellertid förmågan att hjälpa dem förstå att deras arbete betydde något. Det gällde speciellt efter skördetiden när familjen firade tacksägelsedagen, för den dagen gav deras far dem en stor gåva. Han inventerade allt de hade.

På tacksägelsedagens morgon brukade han ta med dem till källaren med dess tunnor med äpplen, lådor med betor, morötter packade i sand och berg av potatis i säckar liksom ärtor, majs, bönor, fruktgelé, jordgubbssylt och annan konserverad frukt som fyllde deras hyllor. Han lät

barnen noga räkna allt. Så gick de ut i ladan och räknade ut hur många ton hö där fanns och hur många skäppor säd i silon. De räknade sina kor, grisar, höns, kalkoner och gäss. Deras far sade att han ville se hur de klarade sig, men de visste att han ville få dem att inse, just den festdagen, hur rikt Gud hade välsignat dem och lett mot deras hårda arbete. Och sedan, när de satte sig ner till en festmåltid, var välsignelserna påtagliga.

Men Gordon skrev att den tacksägelsedag han mindes med störst tacksamhet var året de inte verkade ha någonting att vara tacksamma för.

Året började bra. De hade hö kvar, gott om säd, fyra griskullar och deras far hade lagt undan pengar för att en dag ha tillräckligt för att köpa en hölastare — en underbar maskin som de flesta bönder bara kunde drömma om att äga. Det var samma år som elektriciteten kom till staden — fast inte till dem, eftersom de inte hade råd.

En kväll när Gordons mor höll på med stortvätten steg hans far in och tog vid över tvättbrådan och bad sin hustru vila och sticka lite. Han sade: "Du använder mer tid till tvätt än till sömn. Tror du vi borde ge efter och skaffa elektricitet?" Fastän hon blev

glad över möjligheten fällde hon en eller annan tår vid tanken på hölastaren som aldrig skulle köpas.

Så elledningen kom upp längs deras väg det året. Det var inget märkvärdigt, men de skaffade en tvättmaskin som gick hela dagen själv och lysande lampor som hängde i alla tak. Det fanns inga mer lyktor att fylla med fotogen, inga fler veckor att klippa, inga mer sotiga skorstenar att rensa. Lyktorna ställdes i tysthet upp på vinden.

Elektricitetens ankomst till gården var nästan det sista bra som hände dem det året. Just när deras gröda kom upp ur jorden började det regna. När vattnet till sist drog sig undan fanns inte en planta kvar någonstans. De sådde igen, men mer regn krossade plantorna. Deras potatis rutnade i gyttnan. De sålde några kor och alla grisarna och andra djur de tänkt behålla. De fick mycket dåligt betalt för dem, eftersom alla andra tvangs göra samma sak. Allt de skördade det året var en täppa med betor som på något sätt klarat vädret.

Sedan var det tacksägelsedag igen. Deras mor sade: "Vi kanske ska hoppa över den i år. Vi har inte ens en gås kvar."

Men på tacksägelsedagens morgon kom Gordons far hem med en hare och bad sin hustru laga till den. Motvilligt började hon arbeta och sade att det skulle ta lång tid att laga till den där sega gamla haren.

När den till sist stod på bordet med några av betorna som överlevt vägrade barnen äta. Gordons mor grät, och då gjorde hans far något märkligt. Han gick upp på vinden, tog ner en lykta, ställde den tillbaks på bordet och tände den. Han sade åt barnen att släcka det elektriska ljuset. När bara lyktan sken igen kunde de knappt tro att det varit så mörkt tidigare. De undrade hur de hade sett något alls utan det starka ljus som elektriciteten gav.

Maten välsignades och alla åt. När middagen var över satt alla tysta. Gordon skrev:

"I det svaga ljuset från den gamla lyktan såg vi alla klart igen ...

Det var en underbar måltid. Haren smakade som kalkon och betorna var de mildaste vi någonsin ätit ...

Vårt hem ... i all sin fattigdom, var så rikt för oss."¹³

Mina bröder och systrar, att uttrycka tacksamhet är gott och hedervärt. Att handla tacksamt är generöst och ädelt. Men att leva med tacksamhet i hjärtat är att röra vid himlen.

När jag nu slutar den här morgonen är det min bön att vi, förutom allt vi är tacksamma för, också ska visa vår tacksamhet för vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. Hans underbara evangelium ger oss svar på livets stora frågor: Varifrån kommer vi? Varför är vi här? Vart går vår ande när vi dör? Det evangeliet ger dem som lever i mörkret den gudomliga sanningens ljus.

Han lärde oss hur vi ska be. Han lärde oss hur vi ska leva. Han lärde oss hur vi ska dö. Hans liv är ett kärleksarv. Han botade de sjuka, han lyfte upp de förtryckta, han räddade syndaren.

Till sist stod han ensam. Några apostlar tvivlade; en förrådde honom. De romerska soldaterna stack honom

i sidan. Den arga pöbeln tog hans liv. Men än idag genljuder hans barmhärtiga ord från Golgata: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör."¹⁴

Vem var denne "smärtornas man ... förtrogen med lidande?"¹⁵ "Vem är denne ärans konung",¹⁶ herrarnas Herre? Han är vår Mästare. Han är vår Frälsare. Han är Guds Son. Han är upphovet till vår frälsning. Han kallar: "Följ mig."¹⁷ Han uppmanar: "Gå du och gör som han."¹⁸ Han väddar: "Håll ... fast vid mina bud."¹⁹

Låt oss följa honom. Låt oss göra som han. Låt oss lyda hans ord. Då ger vi honom tacksamhetens gudomliga gåva.

Min uppriktiga, mitt hjärtas bön är att vi, var och en för sig, må återspegla tacksamhetens underbara dygd. Må den genomsyra våra själar, nu och alltid. I Jesu Kristi, vår Frälsares heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. John Thompson, "Birthday Party", *Teaching Little Fingers to Play* (1936), s. 8.
2. Luk 17:11-19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 250.
4. Se Matt 15:32-38; kursivering tillagd.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, översatt till engelska George Long (1888), s. 429.
6. L&F 59:7, 21.
7. Se Alma 34:38.
8. Cicero, i *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, urv. av H. L. Mencken (1942), s. 491.
9. Joseph F. Smith, *Evangeliets lära*, (1982), s. 218.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations* (1954), s. 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), s. 4.
12. William Arthur Ward, i *Change Your Life!* sammanst. av Allen Klein (2010), s. 15.
13. Från H. Gordon Green, "The Thanksgiving I Don't Forget", *Reader's Digest*, nov. 1956, s. 69-71.
14. Luk 23:34.
15. Jes 53:3.
16. Ps 24:8.
17. Matt 4:19.
18. Luk 10:37.
19. Joh 14:15.